

στόμιον ἐνὸς σπηλαίου. Ἐκεῖ ὁμῶς οἱ Σάτυροι σταματοῦν φοβισμένοι, διότι μέσα ἀπὸ τὸ σπήλαιον ἀκούονται ἤχοι ἄγνωστοι τῶς· εἶνε οἱ ἤχοι τῆς νέας λύρας, μὲ τὴν ὁποίαν διασκεδάζει ὁ Ἑρμῆς.

Ὁ Σειληνὸς τοὺς ἐπιτιμᾷ διὰ τὴν δειλίαν των καὶ προχωρῶν ἐῖς τὸς πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου φωνάζει νὰ ἐξέλθουν οἱ ἐνοικιοῦντες. Παρουσιάζεται τότε μία νύμφη, ἡ ὁποία ἐν διαλόγῳ μετὰ τοῦ Σειληνοῦ γνωρίζει αὐτῷ ὅτι εἶνε ἡ τρεφὸς τοῦ νεογεννήτου τέκνου τοῦ Διὸς, τοῦ ὁποίου περιγράφει τὴν καταπληκτικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ εὑρεῖσιν τῆς λύρας.

Ἡ νύμφη ἀποκρούει μὲ θυμὸν τὴν κατηγορίαν τῆς ζοροκλοπῆς παρὰ τοῦ νηπίου Ἑρμοῦ. Οἱ Σάτυροι ὁμῶς παρκαμένουν δὺςπιστοι. Πῶς κατεσκευάσεν ὁ Ἑρμῆς τὰς χορδὰς τῆς λύρας του, ἂν μὴ ἀπὸ ἐντερα ἀγγελῶς; Ἐπειτα τὰ προδοτικὰ ἐκείνα ἔχνη, τὰ ὁποῖα ὠδήγησαν αὐτοὺς εἰς τὸ σπήλαιον:

Ἐνῷ λοιπὸν ἐξακολουθεῖ ὁ χαριέστατος διάλογος ἐμφανίζεται ὁ Ἀπόλλων, ὅστις δέχεται τὰ τεκμήρια τῆς ἐνοχῆς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἀμείβει τοὺς Σατύρους.

Ἐδῶ τὸ δρᾶμα σταματᾷ ὑποτίθεται ὁμῶς ὅτι τὸ τέλος του θὰ παρίστανε τὸν Ἑρμῆν ἐμφανιζόμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ κατευνάζοντα τὸν θυμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τῆς προσφορᾶς τῆς λύρας, ὅπως ἀναφέρει ὁ σχετικὸς ὕμνος τοῦ Ὀμήρου.

Τοιαύτη ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου. Τὸ κωμικὸν στοιχεῖον ἀφθονεῖ, ὡς ἐκ τῆς ἀναθέσεως εἰς τοὺς Σατύρους ἔργου κυνῶν ἰχνηλατικῶν, σκηνῇ ἡ ὁποία ἔχει πολὺ «χιούμορ», ὡς εἶπεν ὁ δόκτωρ Χαΐντ.

Τὸ νέον ἔργον, φέρον τὴν ἀλάθητον σφραγίδα τοῦ Σοφοκλέους, διαφέρει ἐν τούτοις ριζικῶς τῶν ἤδη γνωστῶν ἔργων του.

Πλὴν τοῦ παύρου τούτου, εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον εὐρέθησαν καὶ ἄλλα τεμάρια παύρου, γραμμένα παρὰ τῆς ἰδίας χειρὸς καὶ περιέχοντα ἀποσπάσματα μιᾶς ἄγνωστου τραγωδίας, προσφανῶς Σοφοκλείου, ἐχρυσῆς ὡς ὑπόθεσιν ἐν ἐπεισόδιον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Καίτοι τὰ ἀποσπάσματα ταῦτα εἶναι πολὺ μικρά, ἡ σημασία των εἶνε μεγάλη, διότι ἐπιχερῶν νέον φῶς ἐπὶ τῆς ἀρχαίας δραματικῆς τέχνης.

Εἰς τὰ αὐτὰ τεμάρια τῶν παύρων εὐρέθη καὶ μία βιογραφία τοῦ Εὐριπίδου, γραμμένη ἀπὸ τὸν φιλόσοφον καὶ ἱστορικὸν Σάτυρον, ἀκμάσαντα κατὰ τὴν δευτέραν π. Χ. ἑκατονταετηρίδα καὶ συγγράψαντα διαφόρους βιογραφίας, μετὰ τῶν ὁποίων τὴν βιογραφίαν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ τοῦ Δημοσθένους.

Ἡ βιογραφία αὕτη εἶνε πολὺτιμος διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς, διότι εἶνε γραμμένη διαλογικῶς. Ὁ Σάτυρος δὲν εἶνε ἡρὸς γραμματικὸς, ὅπως οἱ πλεῖστοι τῶν συναδέλφων του. Ανακαλύπτεται δὲ ὅτι αὐτὸς εἶνε ἡ πηγὴ τῶν μέχρι τούδε γνωστῶν ἀνωνύμων βιογραφιῶν τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Αἰσχύλου.

Ὡς πρὸς τὸν Εὐριπίδην, ἡ νεωτέρα γραμματολογία κερδίζει πλείστας πληροφορίας καὶ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων ἔργων του.

Ὁ κ. Χαΐντ ἐδήλωσεν, ὅτι τὰ νέα εὐρήματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τόμον κατὰ τὸ προσεχὲς θέρος.

ΜΑΖΙ ΣΟΥ

Τὰ εὐσπλαχνικά φωτόβόλά σου μάτια
Μοῦ ἐφέξανε ν' ἀνέβω, ὅπου καιρὸ
Τ' ἀνθοντ' ἐμμένα ἐτοῦτα μονοπάτια
Γλυκοποθοῦσα τόσο νὰ χαρῶ.

Καὶ εὐρῆκα ἐδῶ κοντοτάλιννα παλάτια,
Τραγουδιστῆς τῆς Νηότης, μὲ ἀργυρὸ
Δοξάρι μέσ' στ' ἀτέλειωτα τὰ πλάτια
Τοῦ αἰθέρα ὅπου οἱ Χαρὲς λευκὸ χορῶ

Σύροντε ἀληθινὰ, μὰ ὀνειρεμένα,
Καὶ αἰῶνια μὲ τὰ χεῖλη γελαστά
Τὴν κάθε σκέψι διώχνοντε ἀπὸ μένα,

Καὶ ζοῦμε ἀπὸ τὴ θλίψη χωριστά
Καὶ ἐνῷ γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους πεθαμένοι,
περνοῦμε μόνο ἐμεῖς εὐτυχισμένοι!..

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

✱ ✱ ✱

Αὐτογνωσίαν κατέχουν πολλοί, αὐτοκρισίαν πολὺ . . . ὀλίγοι.

★

Μερικοὶ ἄνθρωποι βλάπτουν περισσότερον ὥς φίλοι παρὰ ὥς ἐχθροί.

★

Πολλοὶ εἶνε κατὰ τοῦτο ἐνάρετοι, διότι τοὺς λείπει τὸ θάρος ἢ ἡ εὐκαιρία πρὸς ἀμαρτίαν.

★

Ἄν μία γυναῖκα βυθίζεται εἰς σκέψεις περὶ τοῦ ἑαυτοῦ της—τότε ἐξάπαντος θὰ εὐρίσκεται πρὸ καθρέπτου.

X. Συρράκου

Χωρὶς μάγνα